

UN NOU INICI

Finalment havíem arribat al nostre destí. La nostra última esperança de tornar a començar de nou. Feia massa temps que buscàvem un lloc on poder prosperar i deixar de ser nòmades d'una vegada per totes. Però també caminàvem cap aquell indret amb l'ai al cor, amb la por de tornar a fracassar, com la darrera vegada, i la passada.

Havíem passat una eternitat caminant de ciutat en ciutat, trobant cada una més destrossada que l'anterior. No hi havia cap lloc a on poder retornar ni al que poder anomenar llar.

El sol abrasador ens carbonitzava la pell, l'arena rogent i ardent ens cremava els peus i el vent aixecava núvols de pols que cegaven la nostra vista. Les nostres reserves i provisions estaven sota mínims i no duraríem ni una altra setmana més. A més a més, la moral i les energies ja no eren les mateixes que en començar aquest viatge de supervivència. Havíem perdut a molta gent pel camí, i molts dels que quedàvem no aguantaríem una altra travessa. Necessitàvem desesperadament haver trobat el lloc correcte, ja que era la nostra última oportunitat.

Així que havíem de seguir endavant, pregant per tenir sort, només per una vegada.

Davant nostre s'estenien les runes d'una antiga ciutat. Una ciutat que, durant la seva esplendor, havia estat bella, innovadora i avantguardista, l'orgull de tota la nació. Però els terratrèmols, la sequera, juntament amb les catàstrofes naturals i meteorològiques, l'havien portat a la seva perdició. Ara només era l'ombra del que alguna vegada va ser, oblidada entre les dunes d'un desert que anys enrere no havia estat allí.

A mesura que ens vam anar apropant, l'antiga metròpoli es veia exactament igual que les altres ciutats que havíem trobat pel camí. Edificis que amb prou feines se sostenien dempeus, vidres trencats i carrers buits, desolats, sense rastre de vida. Era una ciutat que havia estat abandonada amb molta pressa, en l'intent de trobar

un refugi segur. Si no fos pels pals dels fanals que sobresortien marcant el camí, hauria estat impossible apreciar on havien estat les carreteres, ja que l'asfalt que les assenyalava ara estava amagat sota capes i capes de sorra.

Avançàvem lentament, gairebé en processó, mentre veiem que els nostres pitjors temors es feien realitat davant dels nostres ulls. No hi havia res que donés senyals de vida, cap lloc habitable, només una ciutat fantasma, desertada i abandonada, la ciutat on només trobaríem el nostre final.

Algú va caure de genolls a terra i va deixar anar un crit que no es pot descriure res més que amb l'agonia en la seva forma més pura, l'eco dels nostres sentiments, tot allò que no podíem descriure amb paraules, de persones que havien perdut tot el que els quedava: l'esperança.

Les llàgrimes van rodolar per les meves galtes veient com el somni d'una terra fèrtil es feia xixines sense poder evitar-ho. Era l'única cosa que m'havia mantingut centrat, que m'havia fet seguir endavant, un mantra per a autoconvèncer-me que un nou edèn, que un paradís seria possible. Però m'equivocava.

I el vent es va aixecar de nou, com en innumbrables ocasions anteriors, però aquesta vegada arrossegava amb si no sols sorra, sinó també fulles, verds i brillants, però sobretot, farcides de vida.

Incrèdul, vaig continuar avançant, intentant descobrir si era tot una al·lucinació de la meva ment o l'esperança que buscava. Allà, en el ben mig de la destrucció, s'erigia un arbre, frondós i immens, impassible de l'àrid paisatge que li envoltava. Les seves arrels eren robustes i dobles, i s'estenien profundament en la terra, destrossant qualsevol obstacle en el seu camí, aferrant-se amb tenacitat al sòl. En la copa de l'arbre, milers de fulles de color intens es van estendre en totes direccions, cobrint amb un mantell verd totes les seves branques.

Les llàgrimes que havien estat tristesa feia només instants es van tornar d'alleujament, d'alegria, d'esperança. Si hi havia vida, hi havia aigua. Si hi havia aigua, hi havia un futur.

Havíem trobat la salvació.